

Kazmin elvtársat, az együttes művészeti vezetőjét virággal köszöntik a Textilművekben

A hóféhér gyapottfonalakat nézegeti az együttes egy csoportja a Textilművekben

A »Sibériai láncocska« című tánc egy jelenete az ének- és zenekar kíséretével

Tyitova elvtársnő jelvényt tűz fel az úttörőknek, akik virággal kedveskedtek az együttesnek

A színpompás orosz tánc egyik jelenete

Jelenet a rendkívül látványos északi kendőtáncból

(Liebmann Béla felvétele)

**Művészi életmódot nyújtott,
a magyar-szovjet
barátság elmélyítését
szolgáltatta**

A LEGTÖBB ember úgy van vele, hogy az első szerelem emléke mindig tömlelül, az első élmény megszépítő köntösében él benne. Kicsit így voltam, mindig ilyesfélét érzem, amikor a Pjatnyickij-együttesre gondoltam. Szükségtelen lenne ez a szubjektív megállapítás e cikk kezdetén, ha nem tudnám, hogy Szegeden nagyon sokan így vannak vele, hiszen ez volt az első szovjet együttes, amelynek művészetében — immár hét esztendővel ezelőtt — alkalmuk volt a szegedieknek gyönyörködni. Azóta megcsodálhatuk többször is a Mojszejev, az Alekszandrov és kisebb szovjet együttesek elragadó művészetét is, de ez az „első szerelem” — legalábbis bennem — mindig valami különleges ízzel élt. Már csak azért is fokozott kíváncsisággal vártam a Pjatnyickij-együttes újabb szegedi fellépését.

S a szombat esti előadásom ismét feléledt bennem annak az 1950-es estnek az emléke. Az eddig látott valamennyi szovjet együttesnek megvan a maga sajátos művészi arculata, sajátos stílusa, amely már az első pillanatokban magával ragadja a közönséget. Ennek az együttesnek — talán úgy mondhatnám legkifejezettebben — a hamvasságában, a népdalok, népi táncok közvetlenhangú és hangulatú tolmácsolásában rejlik igazi és felejthetetlen ereje.

LEGÜJABB SZEGEDI vendégszereplése a Szovjetunió Állami Pjatnyickij Népi Együttesének — amint már vasárnapi lapunkban megírtuk — ismét zsúfolt nézőtér előtt zajlott le a Szegedi Nemzeti Színházban. Még meg sem kezdődött az előadás, éppen csak felszaladt a bárszönyöggöny, amikor már felcsattant az első dörgő taps, az elragadtatás tapsa a színpompás

A város sal ismerkednek az együttes tagjai

kép láttán, amelyet az orosz népviseletben felsorakozott ének- és zenekar nyújtott. Ezután következett az első kedves meglepetés: Svetlana Tyitova, aki egyébként mindvégig bájosan finom egyszerűséggel hol oroszul, hol magyarul konferálta a műsort, most magyarul köszöntötte a közönséget, majd az ének- és zenekar magyarul énekelte el Himnuszunkat. Nemigen hallottam még megtapsolni himnuszot, de ennek csakugyan kivételnek kellett lennie: mind a kedvesség, mind a művészi tolmácsolás (amely pedig különösen a sajátos orosz hangszerekkel és harmonikával felszerelt zenekart nem kis feladat elé állította), valóban önkéntelenül váltotta ki ezeket a tapsokat.

Az est folyamán egyébként többször is hallottunk magyar népdalokat felcsendülni. A kórus Kodály Zoltán Köszöntőjét adta elő, K. Kotov VIT-díjas és V. Zaharova, az ének- és zenekar szólistái pedig magyar népdalokat énekeltek. Mindegyiket az elismerés tapsai kísérték, de különösen kiemelkedő volt Zaharova

előadásában a „Lement a nap a maga járásán”, aki nemcsak tiszta és szinte teljesen hibátlan magyar szövegkiejtése miatt kellett elismerést, hanem olyan meglepően adta vissza a dal érzelmi hangulatát, amely nem egy magyar énekesnek is dicséretére válnék.

AZ ENEKKAR jóformán csupa szólistából tevődött össze.

A város sal ismerkednek az együttes tagjai

szé. Érszódott is ez a művészi színvonalon, amelyen ugyan csak meglátszott V. V. Hvatov vezetőkar nagy biztoskezü irányítása. Az együttesben egyébként az ének- és zenekar a legnagyobb hagyományokkal, hiszen eredetileg csak ebből állott és 1938-ban alakult mellette a tánc- és zenekar. A közös munka eredménye volt, hogy szinte az egész világga megismertették azokat a nálunk is rendkívül népszerű dalokat, mint a Katyusa és a „Ki érti a legényt”. (Ez utóbbit a szegedi előadásban ezúttal is hallhattuk.) Az ének- és zenekar műsorának csak előnyére válik, hogy népi számaik, az orosz népdalok előadása mellett néhány új szovjet dalt is előadnak. Így például: aktualitásánál és szépségénél fogva egyaránt méltán aratott sikert a többivel együtt Kompanyejev-Petrova „Ne hagyd cserbe barátaidat” című, a békéről és a barátságról szóló dala, amelyet a szerző a moszkvai VIT tiszteletére írt. Az ének- és zenekar és szólistáinak egyik különösen kedves száma volt a „Táncos csaszuskák”, amelyben a szerelemtől énekeltek apró dalocskákat olyan közvetlen, pajkos, kissé csipkelődő humorral, hogy az is megértette, vagy legalábbis megértette a mondanivaló szándékát, aki egy cseppet sem tud oroszul.

A ZENEKAR a karigazgató, K. Sz. Sirokov dirigensi képességéről tanúskodott, amellyel összefogta együttesét, és önálló művészi érvényesülési lehetőségét adott számára anélkül, hogy egy pillanatra is megfellebbeztek volna arról a szerepről, amelyet nekik elsősorban az énekesek és táncosok kíséretként kell betölteniük. A magyar néző számára külön érdekességet jelentett a sokféle orosz népi hang- szer, a guzlák, dombrák, balalajkák és a — valljuk meg — nem egy ismeretlen zeneszer- szám, amely nemcsak eredeti hangszínt adott előadásuknak, hanem még látványosságnak is nemegyszer beillett. Egyik- másik zenekari tag valósággal virtuóza volt hangszerének, nem is beszélve azokról, akik két- három hangszeren is játszottak.

tett a sokféle orosz népi hang- szer, a guzlák, dombrák, balalajkák és a — valljuk meg — nem egy ismeretlen zeneszer- szám, amely nemcsak eredeti hangszínt adott előadásuknak, hanem még látványosságnak is nemegyszer beillett. Egyik- másik zenekari tag valósággal virtuóza volt hangszerének, nem is beszélve azokról, akik két- három hangszeren is játszottak.

A táncokhoz szolgáltatott zené- jüknél pedig a hajszálpontos együttélés volt megkapó és igazán dicséretes.

A TÁNCOKAR nyújtott természetesen a legtöbbet a látványosság terén. Nyilvánvaló, nem üres látványosságra kell gondolnunk, hanem a szépségnek, művészi bájnak, a színek és mozdulatok kifejező felfokozásának megnyilatkozásait kell ezen értenünk. Az a bizonyos hamvasság, amely az egész együttesre jellemző, a tánc- munkájában is elejétől végig megfigyelhető volt. Művészi sikerüket nem annyira a bravúr-összeggel, amely azonban még sincs híján a legzárta finomságig leegyszerűsített művészi bravúr- nak. Egyáltalán nem mondhatni könnyűnek az előadott táncokat, csupán arról van szó, hogy az előadás stílusa a népi egyszerűségre törekedett és a feldolgozás csak annyiban adott hozzá, amennyiben azt a természeténél fogva a színpadi előadás és a kompozíciók egysége megkívánja. Ezeknek a táncok- nak általában nincs sujtjuk, nincs különösebb meséjük, mégis mindegyik valóságos táncművelet. Különösen mutatós volt az északi kendőtánc, amely pedig talán leginkább ki volt téve a formalizmus veszélyének, mégis lírai játékos- sággal, csendes derűjével szinte leírhatatlan belső báj, tartalom adott ennek a számnak. A színek és mozdulatok csodálatosan harmonikus művészetét kaptuk az Aranyláncocska című tánc- ban és a népi derű, életvidám- ság valóságos sugárzása volt a műsor első felében bemutatott orosz népi tánckompozíció. Szé- les skálán mozgott a tánc- munkája, a csöndes lírai hang-ulatoktól egészen a befejező szám pezsgő, forgatagos orosz népi táncáig, amelyben szinte az egész színpad élt, mozgott és percről percre újabb meglepe- tessel hívta fel magára a közö- nség figyelmét. A táncokban kü- lön említésre méltó az a saját- os kollektív művészet, amely időnként felveti magából a „szárokát”, de aztán rögtön el is nyeli, hogy újabbrakra irányít- sa a figyelmet. A táncok ja- varészenek koreográfiáját, a táncokat oly sikeresen betanító T. A. Usztjijova, az együttes vezető balettmestere készítette.

KIMAGASLO MŰVESZI

eseményt jelentett a Pjatnyickij- együttes szegedi fellépése. Az együttes mindhárom karának — ének, zene, tánc — egysé- ges stílusú munkája Kazmin mű- vészi vezető, hivatott irányító te- vékenységéről tanúskodik. Fel- üdítő, elmélyült művészettel ta- lálkozhattak a szegedi dolgozók ezen az estén, újabb izelítőt kaptak ez, nagy nép, nagy ba- rátnak igazi értékre támasz- kodó művészetéből.

Lőkös Zoltán

A Pjatnyickij-együttes műsorát megörökítő hanglemez-sorozatot kapott ajándékba a szegedi MSZT

A Pjatnyickij-együttes szombat esti szegedi fellépése után — amint azt a vasárnapi lapunkban megje- len beszámolóban közöltük — a Hungáriában rendezett vacsora al- kalmával vette át azokat a ked- ves ajándékokat, amelyeket a sze- gedi dolgozók juttattak el. A va- csorán részt vettek az MSZMP sze- gedi intéző bizottságának, a városi tanács végrehajtó bizottsá- gának, az MSZT szegedi szerveze- tének és a Szegeden tartózkodó szovjet alakulatoknak képviselői is. Ez alkalommal ifj. Komócsin Mi- hály elvtárs, a párt intéző bizott- ság titkára köszönetet mondott Szeged kommunistái, Szeged dolgo- zói nevében a művészi műsorért. Nagy segítséget jelentett fel-

lépésük abban a harcban — mon- dotta —, amelyet folytatunk az ellenforradalom következményei- nek felszámolásáért, a magyar dol- gozó nép boldogulásáért. Ennek lényeges elősegítője a magyar- szovjet barátság erősítése. A mai műsor tovább erősítette a magyar —szovjet barátság érzését.

Kazmin elvtárs az együttes ne- vében megköszönte a szíves fogad- tatást és szegedi tartózkodásuk kedves emlékeként az MSZT ré- szére hanglemez-sorozatot adott át, amely az együttes műsorát örö- kíti meg.

A jelenlévők hosszan, lelkes tapsokkal éltették a magyar-szov- jet barátságot